

Rada pre vysielanie a retransmisiu
Dobrovičova 8
811 09 Bratislava

Váš list číslo/zo dňa
1414/2014/O

Naše číslo
4S 121/12

Vybavuje/linka
02/50118220

Bratislava
12.06.2014

Vec: **Zaslanie administratívneho spisu**

V právnej veci žalobcu: **Rozhlas a televízia Slovenska, Bratislava**, proti žalovanému: **Rada pre vysielanie a retransmisiu, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/26/2012, Vám zasielam administratívny spis týkajúci sa žalobcu.

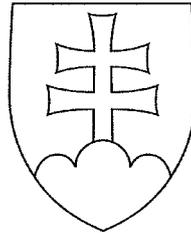
Zároveň Vám zasielam i rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 121/2012-62 s vyznačenou doložkou právoplatnosti.

Krajský súd v Bratislave
Záhradnícka 10
813 66 Bratislava
- 21 -

Broschová
Viera Broschová
súdna tajomníčka

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 9. 4. 2014
a vykonateľnosť dňa
Krajský súd v Bratislave
dňa 11. 6. 2014 Brovič

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O. Box 155, 811 09 Bratislava	
24 -03- 2014	
Podacie číslo: 1316	Číslo spisu:
Prílohy/listy:	Vybavuje: 96

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Soni Langovej a JUDr. Miloty Tóthovej v právnej veci žalobcu: **Rozhlas a televízia Slovenska**, Mýtna 1, 817 55 Bratislava, *zastúpeného advokátskou kanceláriou Procházka & partners, spol. s r.o., Búdková 4, 811 04 Bratislava*, proti žalovanému: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, 811 09 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/26/2012 zo dňa 03.04.2012, takto

r o z h o d o l:

Krajský súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.06.2012 žalobca žiadal, aby súd preskúmal rozhodnutie žalovaného č. RL/26/2012 zo dňa 03.04.2012, ktorým mu bola uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) a to upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti podľa § 18 ods. 3 a § 16 ods. 3 písm. m) zákona. Uviedol, že žalovaný uplatnil voči žalobcovi sankčnú zodpovednosť bez toho, aby pre jej uplatnenie boli splnené relevantné zákonné podmienky. Žalovaný konštatoval porušenie ustanovenia § 18 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z. na tom základe, že žalobca v mesiacoch júl až september 2011 nedosiahol v rámci digitálneho vysielania programovej služby Dvojka zákonom stanovené podiely vysielania s multimodálnym prístupom. Žalovaný tiež konštatoval porušenie § 16 ods. 3 písm. m) zákona tým, že žalobca v štatistikách o odvysielanom programe televíznej programovej služby Dvojka za obdobie mesiacov júl až september 2011 neuviedol podiel programov s multimodálnym prístupom formou hlasového komentovania pre nevidiacich.

Žalovaný svoj záver zdôvodnil tým, že licencia udelená účastníkovi konania na digitálne vysielanie televíznej programovej služby Dvojka nadobudla právoplatnosť dňa 27. 12. 2007 a účastník konania tak mal pred spustením digitálneho vysielania k dispozícii dostatočne dlhú dobu, počas ktorej mal možnosť pripraviť sa a zabezpečiť plnenie povinností viažucich sa k digitálnemu spôsobu vysielania. Podľa názoru žalobcu, žalovaný vec nesprávne právne posúdil, pretože neboli splnené všetky pojmové znaky porušenia povinností podľa § 18 ods. 3 a § 16 ods. 3 písm. m) zákona. Žalobca citoval predmetné ustanovenia a uviedol, že § 18 ods. 3 zákona neustanovuje obdobie, za ktoré sa má splnenie predmetnej povinnosti posudzovať. Žalovaný si bez akejkoľvek opory v zákone zvolil za smerodajné obdobie štvrtrok. Svoju vôľu dokumentuje aj okolnosť, že žalovaný začal vo vzťahu k splneniu totožnej povinnosti ďalšie správne konania, kde splnenie povinnosti posudzuje za obdobie šiestich mesiacov. Nie je zrejmé, či kvóty uvedené v predmetnom ustanovení sa vzťahujú na denné vysielanie, vysielanie počas týždňa, mesiaca, niekoľkých mesiacov, štvrtroka, polroka, roka, či dlhšieho časového obdobia. Žalovaný za rozhodujúce obdobie stanovil obdobie štvrtrok roka bez toho, aby pre napadnuté rozhodnutie ponúkol akékoľvek zdôvodnenie. Bez zákonného určenia obdobia pre ktoré môže žalovaný sledovať splnenie predmetných kvót a sankcionovať prípadné porušenie povinnosti je preto arbitrárne a ničím neodôvodnené. Plnenie povinností je spojené s programovou službou, ktorú žalobca vysielal. Činnosť žalobcu vo vzťahu k programovej službe podľa zákona číslo 532/2010 Z.z. je regulovaná v ročných cykloch. Žalobca poukázal na okolnosť, že zástupca žalobcu predkladá žalovanému rozpočet na príslušný kalendárny rok, ktorého súčasťou je aj návrh programového konceptu vysielania na rok. Žalobca obsah vysielania plánuje vždy v ročných cykloch v nadväznosti na schválený rozpočet. Žalobca ďalej poukázal na vadu napadnutého rozhodnutia, ktorú zdôvodnil tým, že žalovaný rozhodol na svojom zasadnutí konanom dňa 03.04.2012 uznesením, čo dokumentuje výňatok zo zápisnice číslo 08/2012. Z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR vyplýva, že Rada ako právnická osoba má pri výkone štátnej správy postavenie orgánu s celoštátnou pôsobnosťou. Platné rozhodnutie rady je utvárané prejavom vôle jej 9 členného kolektívneho orgánu. Kancelária rady je fundovaným podporným technickým aparátom s dostatočne vysokou odbornosťou v oblasti patriacej do pôsobnosti rady. Z uvedeného vyplýva, že výlučne žalovaný disponuje rozhodovacími právomocami podľa zákona a kancelária žalovaného žiadnymi rozhodovacími právomocami nedisponuje. Žalobca poukázal na ustanovenie § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) a uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie. Bez uvedených náležitostí je rozhodnutie postihnuté vadou spočívajúcou v absencii jedného z pojmových znakov rozhodnutia. Zo zápisnice zo zasadania žalovaného vyplýva, že žalovaný rozhodol len o výroku rozhodnutia, pričom o ostatných pojmových náležitostiach nerozhodol. Takýto postup je v príkrom rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR. Tým, že žalovaný nerozhodol o dvoch z troch podstatných náležitostí rozhodnutia, zaťažil svoje konanie vadou majúcou vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Na základe uvedených dôvodov žalobca žiadal súd, aby napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe po citovaní námietok a ustanovení zákona v zmysle ktorých rozhodol uviedol, že tvrdenie žalobcu o tom, že nie je zrejmé za aké obdobie môže žalovaný porušenie povinnosti sledovať, je zavádzajúce a nepravdivé. V zmysle citovaného ustanovenia, ktoré ukladá vysielateľovi povinnosť doručiť žalovanému štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je zrejmé, že zákonom stanovené podiely vysielania s multimodálnym prístupom je vysielateľ povinný vyhradiť v každej svojej

programovej službe, ktorú vysiela digitálne, v každom kalendárnom mesiaci, teda táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona. Špecifikované podiely vo vysielaní televíznej programovej služby vyplývajú aj z rozhodovacej praxe žalovaného, ktorými bol žalobca v minulosti sankcionovaný za porušenie § 25 ods. 1 zákona, za porušenie povinností vyhradiť 20 % svojho vysielačieho času európskej nezávislej produkcii. V predmetných rozhodnutiach sa žalovaný touto otázkou zaoberal, poskytol žalobcovi výklad za aké časové obdobie a z akého dôvodu plnenie predmetnej povinnosti posudzuje. Voči predmetným rozhodnutiam žalobca nepodal opravný prostriedok. Z uvedeného dôvodu žalovaný nepovažoval za nutné sa touto otázkou opakovane zaoberať. Žalovaný poukázal na okolnosť, že v rámci správneho konania žalobca nenamietal, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu žalovaný v správnom konaní posudzuje práve obdobie šiestich mesiacov. Žalovaný na objasnenie svojho postupu uviedol, že na svojich zasadnutiach sa oboznamuje so štatistikami vysielačiteľov, ktoré jej doručujú za každý kalendárny mesiac raz za štvrt'rok, a v prípade, ak zistí nedodržanie niektorej povinnosti, začne správne konanie. V prípade predmetného správneho konania sa Rada oboznamovala s mesačnými štatistikami za dlhšie obdobie, júl až september 2011. Tento postup bol ovplyvnený vykonávaním dohľadu nad plnením povinnosti zabezpečiť multimodálny prístup k televíznej programovej službe, ktorá je vysielať digitálne a na ktorú sa vzťahujú povinnosti vo zvýšenej miere. V tejto súvislosti žalovaný vyzýval žalobcu na doplnenie údajov v štatistikách za sledované obdobie o údaje podľa § 18 ods. 3 zákona, pretože v uvedenom období už žalobca vysielať svoju programovú službu Dvojka digitálne. Odpoveď žalobcu obdržal až 17. 8. 2011, s jej obsahom sa žalovaný oboznámil na svojom zasadnutí dňa 4. 10. 2011, a to za obdobie šiestich mesiacov. Z dôvodu hospodárnosti žalovaný začal jedno správne konanie za celé sledované obdobie. V rámci jedného správneho konania ohodnotil a skúmal plnenie povinností za každý kalendárny mesiac osobitne. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúce obdobie pre skúmanie plnenia povinností bolo obdobie jedného kalendárneho mesiaca. Žalovaný pri stanovení časového obdobia v rámci, ktorého je vysielať povinný plniť povinnosť stanovenú v § 18 ods. 3 zákona podporne využil § 16 ods. 3 písm. m) zákona a dospel k výkladu, že vysielať je povinný zabezpečiť multimodálny prístup ku každej svojej televíznej programovej službe, ktorú vysiela digitálne v zákonom stanovenom rozsahu v každom kalendárnom mesiaci. Ak by časová jednotka použitá na plnenie predmetnej povinnosti bola 1 rok, takto určený časový úsek by mohol spôsobiť disproporčné rozdelenie vysielačieho času a programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich alebo tlmočený do posunkovej reči nepočujúcich alebo sprevádzaných titulkami. Plnenie povinností v mesačných cykloch má teda oporu priamo v zákone a je odôvodnené aj potrebou zabezpečiť pravidelný prístup k televíznemu vysielať zrakovo a sluchovo postihnutým recipientom a to prostredníctvom multimodálneho prístupu k televíznej programovej službe. Podľa názoru žalovaného, tvrdenie žalobcu, že o odôvodnení a poučení napadnutého rozhodnutia rozhodol iný subjekt ako Rada, je mylné a ničím nepodložené. Podľa jeho výkladu Rada najprv arbitrárne bez akýchkoľvek dôvodov rozhodne len o výroku a následne iný subjekt - kancelária, rozhodne o ďalších dvoch častiach rozhodnutia - o odôvodnení a poučení. Je logické, že písomné vyhotovenie odôvodnenia a poučenia rozhodnutia nemohlo byť súčasťou uznesenia o hlasovaní Rady uvedeného v zápisnici, pretože písomné vyhotovenie rozhodnutia v tento deň ešte neexistovalo. Predstava žalobcu absolútne nezodpovedá rozhodovacej praxi správnych orgánov, súdov a nemá oporu v právnom poriadku. Vyhotovenie písomného znenia rozhodnutia nastáva až po zasadnutí rozhodovacieho orgánu. Je pravdou, že písomné vyhotovenie rozhodnutia Rady zabezpečuje Kancelária Rady, avšak toto nie je výsledkom rozhodovacej činnosti Kancelárie ako sa to snaží tvrdiť žalobca ale je len administratívnou úlohou, ktorá Kancelárii vyplýva z ustanovenia § 13 ods. 1 zákona, ako podporného aparátu Rady pri plnení administratívnej

úlohy, ktorý postupuje výlučne podľa pokynov Rady. Čo sa týka poučenia, toto nie je prejavom rozhodovacej činnosti správneho orgánu ale len povinnou náležitosťou rozhodnutia vyplývajúcou zo správneho poriadku. Rada o poučení nemohla rozhodovať, ale bola ho povinná zakomponovať do rozhodnutia ex offo. Žalovaný o poučení nehlasuje, a preto takéto poučenie nemôže byť súčasťou zápisnice o hlasovaní Rady. Napadnuté rozhodnutie ako celok je rozhodnutím Rady a nie Kancelárie, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že je opatrené odtlačkom úradnej pečiatky so štátnym znakom a podpisom štatutárneho orgánu - predsedu úradu. Žalovaný uviedol, že námietky žalobcu uvedené v žalobe nie sú podložené, zakladajú sa na umelo vykonštruovaných hypotézach, ktoré sa nezakladajú na skutočnosti, nemajú oporu v platnom práve a sú preto bezpredmetné. Rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci, a preto žiadal žalovaný žalobu zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný na prejednanie veci podľa ust. 246a a nasl. O.s.p., preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní a dospel k názoru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j., najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že žalobca zasielal s mesačnou periodicitou žalovanému na základe uznesenia číslo 86/2006, programovú štatistiku STV za jednotlivé mesiace, júl 2011, august 2011, september 2011. Z obsahu jednotlivých mesačných štatistík súd zistil, že tieto v rámci vysielania programovej služby Dvojka obsahujú podiely programových typov za jednotlivý mesiac, stanovenie podielu európskej produkcie a inej produkcie, podiel programu vo verejnom záujme, príslušné percento programu sprevádzaného skrytými alebo otvorenými titulkami a percentuálny podiel programu tlmočeného do posunkovej reči pre nepočujúcich. Údaj o hlasovom komentovaní vysielaných programov pre nevidiacich, štatistiky neobsahovali. Žalovaný doručil dňa 10.02.2012 oznámenie žalobcovi, že začína správne konanie vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písmeno m) zákona v súvislosti s tým, že v štatistike za mesiac júl a august 2011 neuviedol podiel programov s multimodálnym prístupom formou hlasového komentovania pre nevidiacich odvysielaných v rámci programovej služby Dvojka a vo veci možného porušenia § 18 ods. 3 zákona tým, že v rámci programovej služby Dvojka nedosiahol za obdobie júl, august a september zákonom stanovené podiely vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených

titulkov a formou hlasového komentovania pre nevidiacich. V oznámení bolo uvedené, že v štatistikách zasielaných žalobcom žalovanému absentoval za mesiace júl a august 2011 údaj o podiele programov s multimodálnym prístupom formou hlasového komentovania pre nevidiacich odvysielaných v rámci programovej služby Dvojka. Na základe uvedeného vzniklo dôvodné podozrenie, že vysielateľ nedodrжал zákonom stanovené podiely programov s multimodálnym prístupom, čím mohlo dôjsť k porušeniu § 18 ods. 3 zákona. Žalobca bol vyzvaný, aby sa v lehote 10 dní vyjadril k veci, predložil dôkazy a bol oboznámený s možnosťou nahliadnuť do spisu. Žalobca vo svojom stanovisku doručenom žalovanému dňa 21.02.2012 uviedol, že šíril svoje televízne programové služby formou analógového terestriálneho vysielania 1. a 2. okruhu do 31. 8. 2011. K tomuto dátumu bolo ukončené televízne vysielanie v analógovej sieti. Prechodom na digitálne vysielanie sa oproti analógovému terestriálnemu vysielaniu podstatne zvýšili percentuálne podiely programov, ktoré je vysielateľ na základe zákona povinný ošetriť podľa § 18 ods. 3. Povinnosť titulkovania sa zvýšila z 25 % na 50 %, povinnosť zabezpečenia posunkovej reči z 1 % na 3 % a pribudla mu povinnosť opatriť 20 % všetkých vysielacích programov hlasovým komentovaním pre nevidiacich. Žalobca uviedol, že „vzhľadom na technologickú náročnosť celého procesu RTVS nedokázala do septembra 2011 ani pri najlepšej snahe splňať stanovené kritériá, týkajúce sa multimodálneho prístupu podľa zákona č. 308/2000 Z.z. ...“.

O hlasovaní rady pre vysielanie a retransmisiu zo dňa 03.04. 2012 je založená do spisu zápisnica, a jej závery sú v zhode so zistenými skutočnosťami, ktoré nenamietal ani žalobca.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí popísal priebeh správneho konania, vyjadrenie žalobcu k veci podklady pre rozhodnutie a ustanovenia zákona podľa ktorých rozhodol. Z vykonaného dokazovania mal žalovaný preukázané, že žalobca v sledovanom období vysielal programovú službu dvojka digitálnym spôsobom.

Úlohou súdu v prejednávanej veci bolo preskúmať rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 - 3 a § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodol, že účastník správneho konania (žalobca) ako vysielateľ na základe zákona porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. m) a § 18 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., spôsobom, ktorý špecifikoval v napadnutom rozhodnutí.

Podľa ust. § 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v stave platnom v čase vydania rozhodnutia, tento zákon upravuje:

- a) postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisiu
- b) práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4.

Podľa ust. § 4 ods. 1 citovaného zákona, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelávaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe

licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie a poskytovania audiovizuálnych, mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa ust. § 16 ods. 3 písm. m) zákona, vysielateľ je povinný viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa prostredníctvom internetu a vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku.

Z dôkazných prostriedkov zabezpečených v správnom konaní bolo preukázané, že žalobca zákonom stanovené podmienky nespĺnil, a navyše túto okolnosť ani nepopieral, práve naopak, ako vyplýva z jeho vyjadrenia, túto okolnosť považoval za legitímne preukázanú. Preto námietky žalobcu uvádzané v žalobe súd považuje za účelové a nedôvodné.

Súd k veci ešte uvádza, že z gramatického a logického výkladu ustanovení § 16 ods. 3 v spojitosti s ustanovením § 18 ods. 3 zákona vyplýva, že povinnosť zabezpečiť multimodálny prístup k digitálne vysielanej programovej službe vysielateľa je viazaná na obdobie jedného mesiaca a to vzhľadom na okolnosť, že štatistické údaje o podiele programov s multimodálnym prístupom je zo zákona povinný predkladať žalovanému v mesačnej periodicite. Je preto logické, že zákonodarca predpokladal plnenie povinností vysielateľa uložené v ustanovení § 18 ods. 3 zákona v rámci mesačného obdobia. Na koniec to aj jasne vo svojom rozhodnutí uviedol.

Podľa ust. § 64 ods. 1 a 4 citovaného zákona, za porušenie povinností uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti
- d) pokutu
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinností.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinností podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinností podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

V administratívnom konaní bola uložená žalobcovi sankcia podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a) citovaného zákona - upozornenie na porušenie zákona. Žalovaný sa s predloženými štatistikami žalobcu oboznámil na zasadnutí rady dňa 03.04.2012, kedy aj vo veci rozhodol.

Podľa ust. § 71 ods. 1 citovaného zákona, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

V § 3 ods. 1 až 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní sú zakotvené základné zásady správneho konania. V odseku 1 je to zásada zákonnosti, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ako aj predpisy hmotno-právne, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec.

Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“) ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) súd zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Pri priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 správneho poriadku), čo však neznamená, že pri iných správnych deliktoch táto požiadavka dodržaná byť nemusí.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho i ústavného súdu týkajúcej sa správneho trestania vyplýva, že pokiaľ subjekt spácha viacero deliktov, správny orgán uloží sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnutelný. Najprísnejšie postihnutelný správny delikt je delikt, za ktorý možno uložiť pokutu s najvyššou sadzbou. Pri rovnakej sadzbe pokút správny orgán uloží úhrnnú sankciu podľa toho ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na najzávažnejší delikt.

Vzhľadom k tomu, že správne delikty patria do kategórie trestných obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri nedostatku špeciálnej právnej úpravy v oblasti správneho trestania za pokračujúci správny delikt, je potrebné aplikovať na základe analógie pravidiel pre ukládanie sankcie za pokračujúci delikt zakotvené v Trestnom zákone, t. j. „analógie legis“ podľa § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z. Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t. j. správny orgán uloží za viaceré čiastkové útoky jednu sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt. Sankcionovateľnosť všetkých čiastkových útokov sa pri pokračujúcom delikte posudzuje ako jeden delikt, ktorý má

1. rovnakú skutkovú podstatu
2. všetky čiastkové delikty toho istého subjektu spája objektívna súvislosť
 - a to v čase (postupné neplnenie povinností)
 - a v spôsobe ich spáchania (podľa zistení nepredkladanie hlásení a prehľadov v zákonom určených lehotách)

3. subjektívnu súvislosť danú jednotiacim zámerom žalobcu neriadiť sa ustanoveniami zákona.

Pri pokračujúcom delikte z hľadiska hmotnoprávneho ide o jeden delikt, pričom skutok je tvorený dielčimi útokmi spojenými jednotným zámerom, naplňujúcu rovnakú skutkovú podstatu trestného činu, rovnakým alebo podobným spôsobom v blízkej časovej súvislosti a súvislosti s predmetom „útoku“, za ktorý možno uložiť iba jednu sankciu. Trvajúce a pokračujúce trestné činy sa posudzujú vždy ako jeden skutok. Opakovane uložiť pokutu tomu istému subjektu za protiprávne konanie rovnakého druhu je možné len vtedy, ak skôr uložená sankcia nesplnila účel.

Na základe analógie teda v danom prípade boli aplikované pravidlá pre ukládanie trestu, t. j. žalovaný uložil za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na jeden delikt, pričom vo veci vydal jedno rozhodnutie zahŕňajúce trestanie za viaceré dielčie priestupky.

Podľa ust. § 47 ods. 1 až 3 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci a je prejavom právomoci správneho orgánu. Bezvadne formulovaný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z nej je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania ako aj pre zaistenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia (a nie odôvodnenie) môže byť vynútitel'ný správnu exekúciou a pod.

Podľa názoru súdu, výrok napadnutého rozhodnutia spĺňal atribúty výroku správneho rozhodnutia požadované zákonom. Obsahoval dostatočné vymedzenie skutku, ktorým malo dôjsť k porušeniu povinnosti vysielateľa, obdobie jeho zisteného trvania ako i uvedenie sankcie.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odôvodnenie plní niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Tým sa naplňa jedno zo základných pravidiel konania - posilňovať dôveru občanov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia fyzické a právnické osoby viedli k dobrovoľnému plneniu povinností (§ 3 ods. 4). Ďalšou funkciou je kontrolná funkcia predovšetkým tých orgánov, ktoré budú

rozhodnutie prípadne preskúmať. Presvedčivé odôvodnenie môže zamedziť zbytočnému uplatneniu opravných prostriedkov.

Podľa názoru súdu v súlade s názorom prezentovaným žalovaným má vo vyjadrení k žalobe, len na písomné vyhotovenie rozhodnutia musí obsahovať náležitosti podľa ustanovenia § 47 ods. 1 správneho poriadku. Nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že rozhodnutie žalovaného obsahujúce aj všetky formálne náležitosti t. j., odôvodnenie a poučenie muselo byť už obsiahnuté v zápisnici o hlasovaní rady pre vysielanie a retransmisii zo dňa 03.04. 2012. Predmetná zápisnica obsahuje zistenia žalovaného o porušení konkrétnych povinností žalobcom ako i uloženú formu sankcie. Z jej obsahu jednoznačne vyplýva spôsob rozhodnutia žalovaného. Odôvodnenie rozhodnutia je obvykle obsiahlejšie vzhľadom na požiadavky zákona, ktoré sú na zdôvodnenie rozhodnutia kladené. Nie je teda technicky a časovo možné, aby bolo súčasťou procesu zasadnutia a rozhodnutia Rady. Zákon nevyžaduje, aby v čase rozhodnutia vo veci, oprávnený orgán vydal celé formálne rozhodnutie obsahujúce aj odôvodnenie a poučenie.

Podľa ust. § 13 os. 1 zákona, úlohy spojené s organizačným, personálnym, administratívnym a technickým zabezpečením činnosti rady a plnenie jej rozhodnutí vykonáva kancelária.

Ako konštatoval žalobca vo svojej žalobe, vychádzajúc z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je nepochybné, že Kancelária Rady je fundovaným podporným technickým aparátom s dostatočne vysokou odbornosťou v oblasti patriacej do pôsobnosti rady. Na základe pokynu Rady vykonáva povinnosti spojené s činnosťou Rady.

Okolnosť, či Rada uložila povinnosť kancelárii administratívne spracovať jej rozhodnutie, je teda v súlade so zákonom a nemožno tento proces považovať za rozhodnutie kancelárie vo veci spadajúcej do právomoci Rady, tak ako to tvrdil žalobca.

Podľa ust. § 47 ods. 4 a 5 správneho poriadku, poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečať a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia.

Z obsahu spisu súd zistil, že napadnuté rozhodnutie obsahuje formálne náležitosti v zmysle vyššie citovaného ustanovenia.

Na základe uvedených skutočností Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že námietky žalovaného v rozsahu prezentovanom v žalobe nie sú dôvodné, v konaní nezistil také vady, ktoré by mali za následok vydanie rozhodnutia v rozpore so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O trovách konania rozhodol súd s prihliadnutím na ust. § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal ich náhradu, žalovaný na náhradu trov konania nemá zo zákona nárok.

Senát krajského súdu prijal predmetné rozhodnutie pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení zákona č. 33/2011).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave, písomne, dvojmo.
Z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované (§ 42 ods. 3 O.s.p.).
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

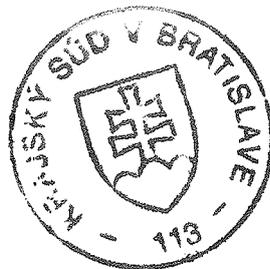
Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.;
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a/ O.s.p.);
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

V Bratislave, dňa 31.01.2014

Za správnosť vyhotovenia:
Martina Švrčková *Švrčková*

JUDr. Judita K o k o l e v s k á
predsedníčka senátu